

1

7 maart, Mechelsesteenweg, Lier.

Mark Van Beeumen zat met zijn vriendin Brigitte aan de ontbijttafel in hun woning aan de Mechelsesteenweg in Lier. Mark was een gelukkig man. Zijn vriendin was vijftien jaar jonger dan hij en samen baten ze haar discotheek uit in Emblem. Ooit was het anders geweest, tien jaar geleden, Mark was toen postbode in Lier en stond in die tijd bekend als de playboy van De Post. Op verschillende plaatsen van zijn dagelijkse ronde mocht Mark bij de vrouwen die alleen thuis waren een kop koffie komen drinken en meestal bleef het daar niet bij. ‘The postman always rings twice’, was op hem niet van toepassing. De deuren gingen open zonder dat hij moest aanbellen. Dat was voor hem ook een fantastische tijd, maar zijn toenmalige vrouw Ria kreeg weet van zijn amoureuze uitspattingen en had hem op staande voet uit huis gezet. Dat was het begin van een moeilijke periode waar hij liever niet aan werd herinnerd. Hij had toen op een kleine gemeubelde studio gewoond aan de Grote Markt in Lier en leefde op pizza’s en bier. Maar de situatie klaarde op toen hij Brigitte leerde kennen. Brigitte was gevallen voor de charmes van de play-boy-postbode. Brigitte was toen al eigenaar van discotheek ‘The Moonlight’, in Emblem. Mark zijn geluk kon vanaf toen niet meer op. Een knappe vriendin die vijftien jaar jonger was dan hij en die aan geld geen gebrek had. Al snel had

hij zijn job als postbode opgegeven en was hij mee gaan helpen in de discotheek. Dat wil zeggen: hij hielp als supervisor tijdens de weekends. Hij moest controleren of de garçons niet te veel geld in hun zakken staken in plaats van af te rekenen aan de kassa. Tijdens de week reed hij rond in chique auto's, dan eens in de Porsche van Brigitte en dan weer eens in zijn Mercedes Sport.

Vandaag moest hij eerst naar de discotheek om te kijken of de leveranciers alle bestelde dranken en andere benodigdheden voor het weekend hadden geleverd en daarna kon hij nog eens langsgaan bij zijn ouders in Ranst.

“Ga jij mee de leveringen controleren, schat?” vroeg hij.

“Ik zou liever thuisblijven. Kan jij dat niet alleen?” antwoordde Brigitte.

“Geen probleem, alleen zal dat ook wel lukken denk ik”, zei Mark. “Ik rij nadien nog eens bij ons thuis langs dan. Is dat goed?”

“Natuurlijk. Blijf je daar dan eten?”

“Ons moeder zal dat wel willen denk ik”, lachte Mark.

“Doe dat dan maar, dan moet ik geen eten maken.”

“Moet jij dan niet eten?”

“Ik eet wel snel een broodje in de stad.”

Mark trok naar de badkamer, nam een douche, scheerde zich en vertrok naar Emblem.

In de voorraadkamer van discotheek ‘The Moonlight’ controleerde hij aan de hand van de leverbonnen of de geleverde hoeveelheid klopte. Bij de vaten bier was er iets

fout. Er stonden twintig vaten bier op de bon en hij telde er maar negentien.

Hij belde naar Brigitte en vroeg of zij soms iets gehoord had van de brouwer over deze onvolledige levering.

“Ik weet er alles van”, zei Brigitte. “Nadja heeft morgen een feestje en zij had daarvoor een vat gevraagd. Ik heb dat daar laten leveren.”

“Oké, dan is alles in orde. Je ziet dat ik alles goed in het oog houd, hé”, zei Mark.

“Ja, ja”, antwoordde Brigitte. “Je bent al goed wakker. Je wordt nog een echte zakenman.”

Mark sloot alles af en reed naar zijn ouders in Ranst.

Jos Van Beeumen en zijn vrouw Greta, de ouders van Mark hadden een bedrijf in afbraakwerken op het industrieterrein in Ranst. Ze hadden nog twee zonen, Geert en Frank, en een dochter Vera.

Afbraakwerken Van Beeumen was jaren geleden klein begonnen, maar was ondertussen uitgegroeid tot een gespecialiseerd bedrijf, één van de grootste van de provincie Antwerpen.

Het huis van de Van Beeumens stond op een groot stuk grond dat vlak naast de bedrijfsterreinen lag. Vader Jos had de gewoonte om alle middagen thuis te zijn voor het eten, Mark wist dat en daarom passeerde hij regelmatig rond de middag langs het ouderlijke huis.

Toen Mark zijn auto parkeerde op de oprit van het huis stond Greta op een laddertje de ramen te poetsen, haar vaste job op woensdagmorgen. Moeder had de punctuele

gewoonten van vader Jos overgenomen. Alles moest op zijn tijd.

“Een vast stramien in je leven geeft je een goed gevoel”, zei Jos Van Beeumen altijd.

Greta was blij toen ze Mark zag.

“Blijf je eten?” vroeg ze.

“Daar ben ik speciaal voor gekomen”, lachte Mark.

“Dan ga ik nog snel wat vlees uitleggen.”

“Ik ga ondertussen eens langs bij ons vader hiernaast”, zei Mark.

Hij ging door de tuin naar de magazijnen.

Tegen twaalf uur kwamen vader en zoon Van Beeumen eten. De geur van de worsten kwam hen al tegemoet van in de tuin.

“Er staat stoemp met worst op het menu”, zei Greta.

“En daar een goede pint bier bij, meer moet dat niet zijn”, zei Jos.

“Daar ben ik nu speciaal voor langsgekomen”, zei Mark.

Om één uur trok Jos terug naar het magazijn en vertrok Mark naar huis.

2

7 maart, Paradeplein, Lier.

Het was al druk in het kantoor van hoofdcommissaris Frans Peeters. Commissaris Bruno Somers en hoofdinspecteur Paul De Winter zaten samen met Roger Wuytack, de planton, bij de chef in een werkoverleg toen Martine Verhaegen, de assistente van de hoofdcommissaris, binnenkwam met een brede glimlach op haar gezicht.

“Willen jullie verse koffie?” vroeg ze.

“Daar zitten we op te wachten”, zei Peeters.

“En als je die dan met zo’n lach op je gezicht binnenbrengt, zijn we nog gelukkiger”, zei Paul.

“Wanneer een vrouw lacht, moet ik altijd denken aan het liedje van Golden Earring ‘When the lady smiles’”, zei Bruno en hij begon te zingen:

“When the lady smiles, you know it drives me wild.”

“Ik moet dan vooral aan de volgende strofe denken”, lachte Martine en zij begon ook te zingen:

“When the lady smiles, she holds me in her hand.”

“Ze hebben toch altijd het laatste woord, hé”, lachte Frans.

“Die vrouwen toch”, zei Wuytack. “Uiteindelijk draait alles rond hen.”

Martine was ondertussen al onderweg om koffie te halen.

“Wat staat er op jullie programma voor vandaag?” vroeg Frans Peeters.

“We gaan onze dossiers bijwerken zodat we deze kunnen klasseren”, antwoordde Bruno.

“Kan Paul dat niet alleen?” vroeg Frans.

“Als dat moet, wel”, antwoordde De Winter.

“En wat heb je voor mij in gedachten?” vroeg Bruno.

“De gouverneur komt vandaag op bezoek bij de burgemeester op het stadhuis en ik zou nog wel wat extra mensen kunnen gebruiken om de boel in het oog te houden”, zei de hoofdcommissaris.

“Dan ga ik mee naar het stadhuis”, antwoordde Bruno.
“De veiligheid van de burgemeester gaat voor alles.”

“Het gaat hier over de veiligheid van de gouverneur, hé”, zei Peeters.

“Voor ons is de burgemeester veel belangrijker, hé chef”, zei Bruno.

“Ik vertrek om tien uur, je kan met mij meerijden”, besloot Peeters.

Somers en De Winter trokken naar hun kantoor. Bruno keek nog snel zijn mails na en beantwoordde de dringendste onmiddellijk.

De Winter begon met het bijwerken van de lopende, en het afsluiten van de afgewerkte dossiers.

Tegen tien uur ging Bruno naar het kantoor van Frans en vertrokken ze samen naar het stadhuis waar de gouverneur om half twaalf zou arriveren voor een werklunch.

Op alle hoeken van de straten die op de Grote Markt uitkwamen stonden politieagenten en in het stadhuis zelf was op de tweede verdieping een kamer ingericht waar de coördinatie van de veiligheid plaatsvond. Frans en Bruno gingen onmiddellijk naar boven.

“Waarom zijn er zo’n grote veiligheidsmaatregelen genomen?” vroeg Bruno.

“De gouverneur heeft blijkbaar anonieme bedreigingen ontvangen”, antwoordde Frans.

Somers kreeg een walkietalkie en moest plaats nemen op het balkon van het stadhuis om van daaruit de Grote Markt te observeren. De veiligheidscoördinator riep alle agenten die op wacht stonden één voor één op om de toestellen uit te testen. Er mochten geen problemen ontstaan vandaag. Het korps van Lier had een naam hoog te houden.

Alle toestellen werkten en Bruno nam plaats op het balkon van het stadhuis, vanwaar hij oogcontact had met alle agenten die op de hoeken van de straten stonden.

Om elf uur kwam vanuit de Koningin Elisabethlei in Antwerpen het bericht dat de gouverneur vertrokken was. Het circus was op gang getrokken. De burgemeester kwam een luchtje scheppen op het balkon.

“De bedreiging van de gouverneur wordt precies nogal serieus genomen”, zei Somers.

“Ja, de opdracht is vanuit de nationale veiligheid gekomen”, antwoordde de burgemeester.

“Er lopen tegenwoordig nogal wat gekken rond die op deze manier in de kijker willen lopen”, zei Somers.

“En die beseffen totaal niet wat ze in gang zetten”, zei de burgemeester.

Toen de gouverneur stipt om halftwaalf aankwam, ontstond er even paniek wanneer een man de Grote Markt kwam opgelopen. De man werd tegengehouden maar onmiddellijk weer vrijgelaten toen bleek dat hij gewoon op weg was naar het station om zijn trein te halen.

“We kunnen geen enkel risico nemen”, zei Peeters naar aanleiding van dit voorval.

De werklunch verliep verder zonder incidenten.

Om twee uur verliet de gouverneur met zijn gevolg het stadhuis en werd de situatie terug normaal. Iedereen mocht terugkeren naar zijn dagelijkse werkzaamheden.

Hoofdcommissaris Peeters en commissaris Somers woonden nog de afsluitende evaluatievergadering bij op de tweede verdieping van het stadhuis. De burgemeester had voor de mannen van de beveiliging broodjes voorzien zodat de agenten toch ook iets te eten hadden.

“Is dat de overschot van de werklunch?” vroeg Somers.

“Zij zullen wel wat beters gehad hebben zeker”, antwoordde Peeters.

Rond drie uur waren Peeters en Somers terug op het kantoor aan het Paradeplein.

De hoofdcommissaris kreeg bericht dat de gouverneur veilig en wel terug in Antwerpen was aangekomen en de verantwoordelijke van de nationale veiligheid bedankte hem voor de goede samenwerking.

Bruno hielp Paul nog met het afwerken van de dossiers en tegen vijf uur gingen de speurders naar huis.

“Tot morgen”, riep Bruno naar de chef.

“Nu heb je vandaag toch wel een makkelijk dagje gehad, hé”, riep Martine.

“Lang geleden dat ik nog zo ontspannen gewerkt heb”, zei Bruno. “Zouden ze bij de nationale beveiliging geen mannen meer kunnen gebruiken?”

“Mannen misschien wel”, zei Martine.

“Martine, daag hem niet uit”, lachte Frans.

“Altijd bereid om een proef af te leggen, hé, Martinneke”, lachte Bruno.

“Ga dat maar bij Sonja bewijzen”, lachte Frans. “Tot morgen.”

Paul zette Bruno thuis af en reed verder naar Oelegem.